

сърцето. Туй, което посеше въ найнеотемлема си часть, го изнуряваше тайно; той не можеше нито да го спре, нито да го утърпи, нито да устои на едно толкози силно впечатленіе: то бѣше едно живо и усладително чувство, размѣсено съ една мжка която бы могла да му искуби живота.

Послѣ Телѣмахъ захванѣ да дыши посвободно. Той позна въ лицето на Арцезія една голѣма прилика съ Лаерта; той даже сѣкаше че си припомня че е видѣлъ въ Одиссея, баща си, черты съ сжщата прилика; когато Одиссей заминѣ за обсадата на Троя.

Туй напomniaнѣ нажели сърцето му; сладки и смѣсени съ радость сълзы потекохѣ отъ очыѣ му; той поиска да пригърне едно толкось любимо лице; нѣколко пжти той са опыта напразно: тѣзи праздна сѣнка избѣгваше отъ пригръщаніята му както единъ лъжовенъ сѣнъ бѣга отъ челоуѣка който му са радва, и по нѣкогашъ изнуреныѣ уста на този спящъ челоуѣкъ са гонѣхѣ подиръ една бѣгуща вода: но нѣкогашъ неговыѣ устны са мърдатъ за да изрежѣтъ думы които нетрыпнжлыитъ му езыкъ не може да произнесе; ржцѣтъ му са протягатъ усилено и не олавятъ нищо: тѣй Телѣмахъ не може да удовлетвори желаніето си; той гледа Арцезія, слуша го, приказва му, но неможе да го похване. Найподиръ го попыта кои сж тѣзи челоуѣцы що глѣда на около си.

„Ты видишь, сыне мой, отговори мѣдрыитъ старецъ, челоуѣцы които сж были украшеніе на вѣка си; слава и благоденствіе на челоуѣческыя родъ. Ты видишь малкото число царѣ които сж были достойны да бждѣтъ таквызи, и които сж испълняли вѣрно дѣлото на боговетъ на земята. Другыѣтъ, що виждашь до тѣхъ, но отдѣлены съ този малкъ облакъ, иматъ една много помалка слава: тѣ наистина сж герои: по въздаяніето на доблестята имъ и на войническыѣ имъ походы не може да са помѣри съ въздаяніето на мждрыитъ, праведны и благодѣтелны царѣ.

„Между тѣзи герои, ты виждашь Тезея, на когото лицето е малко наскърбено. Той осѣща злощастіето дѣто са довѣри на една лукава жена, и той е еще нажаленъ дѣто толкози несправедно поиска отъ Нептуна